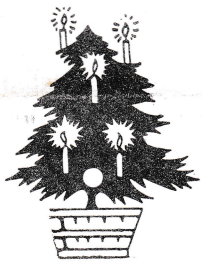
VOLUME 57, DECEMBER 15, 1965 No. 24. szám — 1965. december 15.

Evangéliumi Hirnök
GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

Istentől gazdagon megáldott Karácsonyi ünnepet kivánunk Kedves munkatársainknak és Kedves olvasóinknak!

BETLEHEMI CSILLAG...

Óh áldott betlehemi csillag,
Mely vezetted egykor a bölcseket...
Óh vezess oda ma is bennünket,
Hol pihent egykor a "Szeretet".

Óh, hadd tegyünk tisztességet
Leborulva Ő Szent jászolához...
Ki elhagyta a Menny dícsőségét
Szegénységben, értünk emberré lett.

Óh, hadd csodáljunk ma, drága Jézus
Zengjen ma rólad az énekünk...
Ki lejöttél részünkre a Mennyből,
Ránk tekintél, ingyen Kegyelmedből...

Óh hadd legyen igaz békességünk,
Mint egykor a betlehemi mezőn...
Forrjon a szívünk mély alázatban
Szeretetben, Szentimában össze...

Óh áldott "Betlehemi Csillag"
Mi drága "Immánuelünk"
Békítsd ki magaddal e szegéyn világot
Hozz számunkra örök üdvösséget!

"SZÜLETETT MA NEKTEK A MEGTARTÓ, AKI AZ UR KRISZTUS"

A keresztyénség ünnepei között legkésőbbi keletkezésü a Karácsony. Húsvét hamarább volt, mint a keresztyénség, valamint a Pünkösd is s ez egy folyamatos ünnep volt sok időn át, mert a Szentlélek több alkalommal kitöltetett látható és erejét érezhető hatással. De a karácsony csak a IV. században vált általános ünneppé. Szinte csodálkozással kérmindjárt az első században keresztdezzük: hogy nem gondoltak erre tyén testvéreink, holott ők már húsvétot Jézus feltámadásának emlékére kezdték ünnepelni? Hiszen az, aki meghalt és feltámadott, előbb született; és születésével kapcsolatban nem tett kevesebb csodát Isten, mint feltámadásával. Már fogantatása a csodák-csodája közé tartozik. Emberi elme nem fogja fel s nem öntheti szavakba. Évezredek múltán is csak annyit tudunk: "Fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától". Ha jónak látta ezt tőlünk titokban tartani Istenünk, vegyük megnyugvással.

Van ennél sokkal fontosabb üdvösségünkre való tekintettel s azt megmondta nekünk Isten: "Született nektek ma a Megtartó". Nem érzed testvérem, hogy mennyire hangolja ez felfelé szíved minden húrját? Nekünk, méltatlan, elrontott, bűnre hajlamos embereknek. Nekünk, akik Istentől büntetésünket várhattuk volna, azért a sok kihágásért, amit elkövettünk ellene. Velünk kötött szövetségét megtapostuk, de azért vártuk, hogy Isten megáldjon bennünket részéről ennek a szövetségnek értelmében. S mit tesz most velünk? Kevés az nekem, hogy megáldjalak titeket — mondja ő. Áldásom élvezésével még nem vagytok megmentve. Megtartót adok nektek annak személyében, aki előtt meghajol minden mennyeinek térde. Igen őt, akivel terveztem és akire nézve teremtettem, mindent, ami látható és láthatatlan. Nektek, akik régen kívánnátok engem látni. Nektek, hogy ne mondhassátok többé, hogy nem ment innen még senki hozzátok. Nektek, hogy ne mondhassátok, áthidalhatatlan űr van köztem és köztetek. Nektek, hogy legyen út részetekre és ide vezessen benneteket meglátására dicsőségének, melyet adtam neki mielőtt létezett a világ.

Testvéreim! Nem több ez, minden titok ismereténél? Felhangolt húrjai szíveinknek, pendüljetek meg s búgjátok méla-bús hangon, de mégis annyira lágyan és kellemesen, hogy az angyalok is csodálkozással hallgassák melódiáját ennek a szövegnek:

Isten nem haragszik ránk tovább. Megváltásúnkról gondoskodott és Megtartót küldött. Nem veszünk el, igazságtalan cselekedeteink miatt, mert eljött hozzánk a megtestesült igazság. az Igaz Isten, az Igaz Istenből. Nem járunk tovább úttalan utakon, mert vezetőt kaptunk. Lelki sötétség nem vesz tovább körül, mert Hajnal Csillagot kaptunk!

Áldott Szentlélek! Fúttasd végig szívem hárfájának húrjain finom ujjaidat, Had zúgjon, zokogjon és sírjon ez a hárfa. Csalj ki belőle min-

den érzést úgy, hogy szűntelen Istent és csak őtet dícsérje, igen azt, akitől Megtartót kaptunk!

Ez a megtartó Ur és Krisztus is. Csodálkozásból, csodálkozásba ejt bennünket Isten az ő cselekedeteivel. Elküldte hozzánk az uraknak Urát, hogy vándor útainkon a rablók által rajtunk ütött sebeket bekötözze. Felkeressen bennünket nyomoruságunk vályujánál és elindítson az atyai ház felé. Eljött hozzánk az elbízakodás hegyei közé, hogy kiemeljen a sziklák hasadékai közül s magával vigyen Hermon csúccsára, meglátására annak, hogy mennyire közel van az ég a földhöz. Eljött, hogy megmutassa nekünk azt, hogy az igazi nagyság nem abban van, hogy magunkat szolgáltassuk, hanem hogy mi szolgáljunk másoknak. Eljött megmondani, hogy ott, ahonnan jött, sok lakó hely van s vissza megy, azokat elkészíteni nekünk, akiket adott neki az Isten. Nekünk, akiknek adta őt az Isten.

Amikor Megtartót és szolgai formában Urat kaptunk Istentől, Krisztust — felkentet — is adott ő nekünk, vagyis, személyében királyt és főpapot, akinek eredetén a titkok fátyola borongott a kezdet kezdetén: Napkeletről jön. Örökidőktől fogva van. Kormány hatalomra gyermekkorában lép. Tejjel és mézzel táplálkozik. Neve csodálatos — Immánuel — Istenvelünk lesz.

Hálára kötelez bennünket Péter apostol, aki minden véleményt megdönt nagy vallomásával, amikor azt mondja: "Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!"

Igy nézzünk mi is reá, mert olyan királlyá magasztosúlt a Kálvárián, akinek országa azóta is áll s királyi székét semilyen hatalom meg nem rázza s koronája porba nem húl. Felkent Főpapunk lett akkor, amikor őt illatozta Isten, mint ádozatot a golgotai oltáron.

Ebben a karácsonyi képben, glóriás fényben ragyog az Atya és a Fiu megtestesült szeretete.

Szentlélek Istenünk! Segíts bennünket ahoz méltóan ünnepelni a karácsonyt, akinek születése emlékére ünnepeljük.

Molnár A.

ÉS AZ IGE TESTTÉ LETT

Micsoda nagyszerű szavak! Micsoda mélység, micsoda fenségesség és micsoda erő ebben a rövid kis mondatban: "Az Ige testté lett..." (Jn. ev. 1, 14.) Hát hogyha még folytatjuk: "... és lakozott mi közöttünk..." Óh, megremeg a kebel és megdobban a szív, — a testté lett Ige, a testben formálódott Őserő, az önmagától és önmagában létező Logosz, a végtelen szépségű és végtelen erejű Élet itt lakozott miközöttünk, véges elmék és bűnös szívek között... A Teremtő Isten egyszülött Fia, a minden hatalmak Hatalmassának remek inkarnációja, Jézus Krisztus: itt járt közöttünk!...

Öröm és csodálat érzelmei váltják fel egymást bensőmben. Halljátok csak, emberek, értsétek csak meg, emberek: itt járt köztünk! Barátom állj csak meg egy szóra; testvérem, nézz a szemembe... Merüljünk el az áhitat csendjében és a gondolatok hullámaiban... Itt járt! Miért? Miért? Miért?...

Isten sohasem végzett tökéletlen munkát. Bizonyság erre az egész Universum. Ezt a kérdést sem hagyta nyitva, cselekménye önmagában hordja a feleletet. — De, hogy megnyugodjunk, hogy örvendve örvendezzünk s hogy a sötétségre világosság derüljön, megadta a választ emberi nyelven. emberek előtt, maga a testté vált Ige, Jézus Krisztus! "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy mindenki, valaki hiszen benne, el ne vesszen hanem örök életet vegyen".

Az Atya adta a Fiút e világért, mert szerette e világot. — Jézus Krisztusban szeretetben fogant, szeretetben élt és szeretetben halt. A titkok titka, az igazságok igazsága, a valóságok valósága tehát: a szeretet. A szeretet adta önmagát — mert Isten lényege a szeretet. A szeretet dicsőítette meg önmagát — mert Istené a dicsőség. A szeretet működött a Genezisben, midőn az embert minden teremtett lények fölé helyezte: a szeretett működött az Evangéliumban, midőn az eltévelyedett, bűnös embert részesévé tette a kegyelemnek.

Karácsony ünnepe tehát: a szeretet ünnepe.

Emlékezzünk!...

A betlehemi ócska szükséglakás a világ központjává magasztósúlt. A betlehemi jászol századok és ezredek lantpengetőinek kedvenc témájává válik. A betlehemi éjtszaka millió és millió nyomorult bűnösnek édes reménységét kelti életre. A pásztorok és bölcsek személyei köré — az Irás tudósításán túl is — soha el nem múló gyönyörű szép legendákat sző a képzelet...

Immánuel! Megváltót kaptunk, Tanítót kaptunk, Vigasztalót kaptunk. Dáviddal kell felkiáltanunk mérhetetlenül nagy bámulatunkban és elragadtatásunkban: "Micsoda az ember... Óh Uram... hogy megemlékezel róla..." Micsoda az ember? Ez nem kérdés többé... Karácsony megfelelt erre a kérdésre is... Micsoda az ember? Nyomorult féreg, ha még oly okos és még szép is!... De — és most figyelj ember testvérem — de; a menny birtokosa lehetsz, ha akarod. Ha hiszel a Jézus Krisztusban.

Óh, isteni szeretet! Minden szeretetnek legnagyobbika! Nem akartad, hogy elpusztuljunk, hogy vétkeink özöne eltemessen bennünket... Óh, nagy Alkotó, minden művészeknek legnagyobbika! Rajongással, hódolattal és szent félelemmel ejtjük ki nevedet... Mert úgy szeretted művedet, e bűnös világot, hogy egyszülött Fiadat adtad érte...

Meghatódva állunk a bölcsőnél. Valahonnan messziről, a bibliai multból prófétái álmok tünedeznek lelki szemeink elé...

Valahonnan messziről, letünt ezredek homályából megszentelt vágyak énekét hozza felénk a téli szél...

És mi a valóságot érezhetjük! Jézus eljött. Jézus itt volt. Jézus ismét eljön. Jézus itt van. Vázlatos kifejezések, rövid mondatok — tények. Cáfolhatatlanok.

Az Atyának egyetlen húzása a tévedések világát omlasztja össze! A Fiunak egyetlen szeretetcsókja a bűnök tengerét apasztja ki.

Karácsony a szeretet ünnepe. De ha ez is olyan ünnep melynek csak tradicionális, külső megnyilvánulásai vannak — elveszti fényét, értékét és jelentőségét a föld népe számára. Szeretném hangsúlyozottan kifejezésre juttatni, hogy Krisztus nem annyira az ünneplő testé, mint inkább az ünneplő léleké! Ki termelhet magából évről-évre sok érdekes, bensőséges kedves epizódot naptár szerinti karácsony, a szűkebb társadalmi életben éppúgy, mint a családi otthonban — de ez nem elégséges, noha sok esetben szükséges. A keresztyénségnek, a keresztyén nevet hordó millióknak erőteljesebben kell demonstrálni a kételkedők és tagadók hadával szemben — amellett, hogy Isten úgy szerette e világot, hogy egyetlen szent Fiát adta érette. A hitetlenkedő világ látni akar — lássa hát Krisztus követőiben a szeretetet és tapasztaljon náluk krisztusi természetet!

Maga a megtestesült Ige, Jézus Krisztus parancsként hagyta tanítványaira a szeretetet. Akár úgy vesszük ezt, mint parancsot, akár mint kívánságot — egyaránt becses és egyaránt fontos. Ha Pál apostol elmondhatta, hogy "ha szeretet nincsen énbennem, semmi vagyok", akkor egész nyugodtan elmondhatjuk mi is.

Karácsonyt ünnepel öt világrész keresztyénsége. És ha nemzetek, osztályok és egyházak egymáshoz való viszonyára tekintek, arcom elkomorodik és szemem megtelik könnyel... Szeretném hangosan odakiáltani, sírva, kérve, könyörögve: Emberek! Értsétek meg, óh emberek! Nem dogmákra, nem válaszfalak emelésére, nem gyűlöletre és nem bosszúra van szükség, hanem szeretetre, szeretetre, harmadszor is szeretetre!

A szeretet az a hatalmas szellemi egyenlítő — és semmi más —, ami képes átfogni ezt a földet és képes egybefűzni a szívek millióit.

Emlékezzünk!...

A "nagy éjszakán", Betlehemben nem volt hely Jézus számára. Sem a vendégfogadóban, sem az ágyas szobákban. Mária és József az istálóba szorultak... Ez a tény nemcsak a Messiás szerénységének és szegénységének szimbóliuma, hanem az emberek hanyagságának és hidegségének is a bizonyítéka.

Fölmerül a kérdés: van-e hely ma Jézus számára — a szíveinkben?... Attól tartok, hogy sok ünneplő város és falu utcáján szállás nélkül bolyong a Mester a hideg éjszakában...

Pedig közel van hozzánk s bebocsáttatást kér. "Az ajtó előtt állok és zörgetek" — üzente Jánosnak a Páthmos szigetére. Aki megnyítja neki az ajtót, ahhoz bemegy és vele vacsorál! Sőt egykor az ő királyi székébe ülteti. Ember! Szállj magadba e nagy isteni ígéret hallatára...

Ha minden szívben igazi karácsony volna, akkor rövidesen a szeretet diadalát ünnepelhetnénk világszerte!

Mi hiszük, hogy Jézus nem hiába jött le a földre s nem hiába ment vissza az Atya jobbjára. Mi tudjuk, hogy a bölcső és a keresztfa milyen értékeket rejtenek magukban. Mi hisszük és tudjuk, hogy "Isten szeretet, váltságot szerzett — Minket is szeret, mert megmentett". Ezek tapasztalati tények részünkre s így lelkünk nyugodt, szívünk boldog.

Legyen életünk főcélja: a szeretet gyakorlása!

Dr. Somigyi I.

—0—

AZ IGE TESTTÉ LETT...

A testté lett Örök ige
Az életkenyeret hozta...
Megelégítni azokat,
Kik lehullanak a porba.

Önmagukat megalázva,
Másokat mind többnek látva...
Alázattal, bűnbánattal
Tekintnek fel Golgothára.

Hol találnak békét, vigaszt,
Gyógyírt fájó sebeikre...
Büneiket mind lerakva
Az Úr keresztje tövébe...

Igy teremnek jó gyümölcsöt,
Harminc, Hatvan és százannyit,
Mint jó földben esett magvak,
A csűrbe takaríttatnak...

Óh testté lett Örökige
Végy Szent lakozást miköztünk,
Amig hő vágyunk teljesül:
A Menny a földdel egyesül!

HOGYAN KELETKEZETT A "CSENDES ÉJ" C. KARÁCSONYI ÉNEK?

1818 december 24-e van. Az egyik bajor hegységben tetőre ér egy vándorral a keskeny hegyi ösvény. A kora délután meghanyatló nap ragyogóan csillog a hóborította tájon. Vándorunknak nem sietős a dolga. Meg-megáll s hol a völgybe néz, melybe az ösvény nem sokára leereszkedik vele, hol pedig a nyugati égaljba kapaszkodó hegycsúccsokra, amelyről nemsokára búcsusugarait küldi szét a karácsonyesti titokzatos nap.

Mennél jobban eltünik a nap, annál különösebb érzések fogják el a mi vándorunkat. Körülötte mélységes hallgatás, csend a hegyeken, csend a hólepelen, csend a csillagokkal telehíntett égen. Gondolatai Betlehembe szállnak, Dávid városába. "Ma született nektek a Megtartó..." 1818 éve most, hogy ez az üzenet a pásztorok számára felhangzott. Magános vándorunknak mind ez olyan csodálatos mintha most maga is Betlehem tájait járná.

Ott lenn, ahonnét a házak ablakaiból egymás után felcsillognak a falusi lámpácskák, ott van Arnsdorf. Oda készül egy barátját, Gruber kántort meglátogatni. De neki ez most nem Arnsdorf! Ezek mind betlehemi lámpások s ott a falu szélén, az élesebb fénnyel kivilágított ablak a vendégfogadó istálójának ablaka. Mária és József szegényes, de emlékezetes szállása. A hivő boldog megilletődésével járja be a karácsonyi történet jól ismert terepét. Igéről-igére felelevenedik benne minden. Oly jó itt időzni, hiszen ez a Betlehem az ő életének legnagyobb öröme, ez az amiről a gyülekezetben is legjobban szeret beszélni, lévén a mi vándorunk maga is lelkipásztor, oberdorfi második lelkész.

Közben az ösvény is elvégzi a maga dolgát s vándorunk már ott áll Gruber kántornak kapujánál. Kitörő örömmel fogadják, a barát és a család. Gruber még kimegy, hogy a karácsonyi ajándékon elintézze az utolsó tennivalót... A fiatal lelkész ekkor veszi észre, hogy neki is illene valamit tenni a karácsonyi asz-

Folytatás az 5-ik oldalon

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
—0—
Published semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNAR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park Michigan, 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

A SZERKESZTŐ ROVATA

AZ UTÁNUNK MARADT NYOMOK

"... vigyázol minden én utamra és vizsgálod lábomnak nyomait".
Jób 13:27.

Amikor ezek a sorok az olvasó közönség elé kerülnek, küszöbén állunk az 1966. esztendőnek. Álljunk meg itt egy kevés időre és gondolatban menjünk vissza a mögöttünk maradt esztendőbe és nézzük meg, hogy milyen nyomok maradtak utánunk. Tegyük meg ezt még akkor is, ha nehezünkre esik, mert valaki ugyis nyilvántartást vezetett róla és egyszer ránk olvassa cselekedeteinket s akkor már nem lesz jóvátételi lehetőség, ami most még előttünk áll, csak lássuk meg, hogy hol követtünk el tévedéseket.

Az élet tapasztalatai azt mutatják, hogy minden nyomot hagy maga után: Kés, fürész, balta, iróeszköz. Vihar, vizáradás, tüzvész, földrengés, ellenség átvonulása stb. De nyoma marad a rosz magaviseletnek is és a beszédntk is, de a rosz könyvek olvasásának is.

Egy nagyon komoly keresztyén fazekas mesternél látogatást tett egy erkölcstelen életü uriember, akinek a műhely berendezését és a szép-kivitelü mintázott edényeket megmutatta a tulajdonos, amire ez minden megjegyzését kétértelmü szavakkal fejezte ki. Közben egy egészen kivételesen mintázott edény nagyon megtetszett a látogatónak, amelyet kezébe vett a mester és egészen aprólékosan magyarázta meg annak előállítását s mikor ezzel végzett, akarattal a földre ejtette s darabokra tört, amiért aztán az uriember felháborodott — mivel közben neki igérte a mester, aki mostmár szembe fordult a látogatóval és azt mondta neki: "Ne háborodjon fel. Én ehelyett az edény helyett másikat készítek néhány perc alatt. De, amit ön enek az ifjunak lelkében ma lerontott — rámutatott a fiatal tanoncra —, azt felépíteni nem tudom többet".

Testvéreim, milyen nyomok maradtak utánuk látogatásaink alkalmával? Milyen megjegyzéseket tettek látogatásunk után midőn eltávoztunk? Vajon mondták, Egy barát járt itt, Egy bárány volt köztünk. Vagy kénytelenek voltak azt megállapítani, hogy ellenség, farkas járt köztük... Csak a kettő közül valamelyiket tehettük, Romboltunk, vagy építettünk!

Ha mi Krisztus gyermekeinek tartjuk magunkat, miért nem akarjuk mindenben követni példáját?

Figyeljük meg csak, hogy Ő milyen nyomokat hagyott maga után.

Meggyógyult betegek sokaságát, Megmentett lelkek sokaságát, A világ átalakulását s Ő ma is itt jár példaadással s ahol átvonul, megtérés, világosság, hit, remény, szeretet és szentélet marad a nyomán. S ahol ez nem látható egyéni, családi, gyülekezeti, vagy társadalmi életben is, ott nem járt Jézus.

Testvéreim! Ne vigyük át büneinket a következő esztendőbe. Jézus ott áll az esztendő küszöbénél és leveszi rólunk a terhet, csak kiáltsuk hozzá:

"Kérlek Uram! Szabadítsd meg az én lelkemet!"

M. A.

STEINER ISTVÁN TESTVÉR HAZAMENT

Sokan ismerték nem csak Magyarországon, hanem hinden helyén ahol magyarok éltek és olvastak a "Békehírnök" c. vallásos lapot, amelynek szerkesztője volt 25 éven át. Ez a szolgálat alkalmat adott neki arra is, hogy az országon kívül élő magyarokkal, de főképpen hittestvéreivel összeköttetésben legyen, akiknek támogatását is kérte adott körülmények között, de soha nem a maga, hanem mások érdekében. Velem is néhány levelet váltott ily értelemben s annyira melegen írt egy család érdekében, hogy lehetetlen lett volna kérése fölött napirendre térni, de — sajnos —, már nem lehetett segíteni (1938-1942 között).

Steiner testvér befejezte szép munkáját. Kezéből kiejtette a tollat s tovább nem épít vele a lelkekben. Lelke felszállt abba az országba, amelyben olyan békesség van, amilyenért ő harcolt itten.

Steiner testvért nov. 7-én este 7 órakor hívta mennyei asztalához Jézus, hogy "vele vacsorázzon" Magyarországi testvéreinknek veszteség s szeretteinek még nagyobb, de a mennyei testvéreknek nyereség. Mostmár véglegesen együtt vannak ők, akik együtt dolgoztak itt: Csopják, Udvarnoki, Somogyi testvérek, akiket a Krisztus szeretete tartott össze itt s ennek a szeretetnek hullámaiban élvezik most fáradtságuk méltó jutalmát.

Most, amikor azt mondjuk ezeknek: Testvérek, ti már az Úrnak áldott emberei vagytok, szívünkben ezt az erős tudatot őrizzük és az a remény táplál, úton vagyunk mi is hazafelé és nem sokára találkozunk. Addig is legyetek boldogok!

STEINER ISTVÁN (1887- 1965)

STEINER ISTVÁN életéről az alábbi — nagyon rövid — leirást kaptuk, amelyet

készséggel továbbitunk kedves olvasóinkhoz:

STEINER ISTVÁN született 1887. julius 10-én, evangélikus német családban. Atyja iparosmester volt, de tönkrement, Pestre költözött a század elején. A családra azonban ez tragikus következményt hozott, az elszegényedett atya villamosszerencsétlenség következtében életét vesztette. Az özvegy megpróbálta a lehetetlent, élni, boldogulni özvegyi jogon, hét gyermekkel. Istvánnak is jó lett volna a keresete, amit 1904-től kapott volna, hiszen felszabadult a nyomdász munkában. Munka nehezen, pénz pedig még keservesebben akadt. A fiatalember hideg téli napokon az utcán kószált, olcsó könyvtárakban melegedett, így vetődött el az egyik baptista gyülekezetbe, majd a Wesselényi utcai imaházba.

A gyülekezet jelentette Steiner István minden örömét. Uj élet derült reá, megelégedetség, boldogság. Akadtak természetesen bántó epizódok is, egy ilyen azután átvitte a "magyarok táborába". 1904, julius 8-án itt merítkezett be Udvarnoki András által.

Steiner testvér egész életén át a békességet szerette. Nem bírt beleilleszkedni a katonamundérba, a harctéri vitézkedésbe, s a lapban mindig hangot adott annak a krisztusi békességnek, amely "szebbet beszélt", mint a kaini átok. Ő vette át Csopják Attilától a lapszerkesztés munkáját és nagy szorgalommal végezte. A volt szerkesztők közül ő az egyedüli, akit ma lapunk olvasótábora nevében személyesen is szeretettel köszönthetünk.

Ez a leírás megjelent a Békehírnök 1965. március 15. számában, amikor ez a lap fennálása 70. évét ünnepelte. M. A.

A napokban STEINER JÓZSEF Testvértől a következő riportot kaptuk:

Kedves Molnár Testvérem az Urban!

Ez csak egy rövid levél, amelyben egy fontos dolgot kivánok közölni a Testvérrel.

November 8.-án növérem telefonon közölte, hogy édesapánk, Steiner István 1965 november 7.-én, vasárnap este 7 órakor elköltözött az Úrhoz. Temetése nagy részvét mellett november 16.-án a rákoskereszturi temetőben volt. A gyász Isten-Baranyai Mihály a baptista theologiai Szehirnök jelenlegi szerkesztője prédikált és tisztelet alkalmával Nagy József a Békeminárium volt igazgatója imádkozott.

Édesapánk az Egyesült Államokban élő magyar baptisták által is nagyon ismert volt. A néhai Csopják Attila halála után átvette a Békehirnök szerkesztését, amelyet hosszú éveken át végzett. Éveken keresztül karmester és orgonista volt a Nap utcai Gyülekezetben. Később a kispesti Gyülekezetben a fúvos zenekar karnagya volt, valamint a Vasárnapi Iskola tanítója volt. Habár nem volt felavatott prédikátor nagyon sok gyülekezetben és konferenciák alkalmával hirdette az Isten Igéjét. Külföldi utazásai alkalmával megfordult Ausztriában, Csehszlovákiában, Jugoszláviában, Németországban és Oroszországban. 1936-ban a magyarországi baptisták képviseletében résztvett a berlini Baptista Világkonferencián. Az 1950-es évek végén a Baptista Theologiai Szemináriumban nyelvtanár volt. Fordítói munkássága során lefordította Adoniram Judson burmai misszionárus élettörténetét. Billy Graham hires evangélista prédikációiból is sokat magyarra fordított. Ezen kivül lefordított még egy néhány könyvet. Az 1940-es évek végén megszervezte az "Áhitat" cimü napi elmélkedési olvasmányt.

78 évet élt és ez alatt az idő alatt hűséges maradt Teremtőjéhez, Akit mindig nagyon szeretet. Felesége Csopják Ida, hűséges élettársa és társa a hivő életben 7 évvel ezelőtt meghalt. Steiner István nemcsak prédikálta a hivő életet, hanem azt az életével is bebizonyította. A II. Világháborúban üldözés alatt álló zsidókat bujtatott el a saját padlásán. Ezekben az években több Gettóban szenvedő zsidót is meglátogatott és ahogy tudott segített rajtuk. A békességet nagyon szerette és arra többek figyelmét is igyekezett felhívni. Természete alázatos volt. Egy dologban különleges volt; az Urat mindig és mindenhol kész volt dícsérni, tehát nem csoda, ha kedvenc éneke a: "Dicsérd az Urat én lelkem, dicsérjed Őt hála telten..." cimü ének volt. Valóban Rá illik az a vers, amelyet János Jelenésekről irott könyv 14. rész 13. versében találunk megírva: "Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket".

Hogyan keletkezett A "Csendes éj" c. karácsonyi ének?

Folytatás a 3-ik oldalról

talra. Milyen jó, hogy pár percre egyedül hagyták!

Gondolkodva írni kezd...

Már szól is a csengő. Feltárul a szomszéd szoba ajtaja. Mindenki ád, mindenki kap. S ekkor a fiatal lelkész is oda lép a ház urához: "Üres kézzel, de tele szívvel jöttem, hogy ezt a karácsonyt veletek ünnepeljem. Utamban ezt találtam. Fogad tőlem ajándékul!" Ezzel egy kis gyorsan átfirkált, igénytelen papírlapocskát adott át. Gruber olvassa. Arca egyszerre ragyogni kezd: "De hisz ez egy csodaszép ének! Ezt adod nekem? Óh, igazán nagyon köszönöm". Majd még egyszer hangosan olvasni kezd:

Csendes éj, szentséges éj,
Mindennek nyugta mély...
Nincs fent csak a szent szülepár,
Drága kisdedők álmainál;
Szent Fiu aludjál,
Szent Fiu aludjál!

Csendes éj, szentséges éj,
Angyalok hangja kél...
Halld az égi halelujáját,
Szerte zengi e drága szavát:
Krisztus megszabadit,
Krisztus megszabadit!

Csendes éj, szentséges éj,
Szív örülj, higgy remélj!
Isten szent Fia hinti reád
Ajka vigaszt adó mosolyát,
Krisztus megszületett,
Krisztus megszületett!

A lelkész az út fáradalmait kipihenni kis időre a vendégszobába tér. Nincs kedve feküdni. Az ablakhoz áll s ámulva nézi a téli napsütés után a téli éjszakát. Gondolatai újból a betlehemi jászol körül járnak. Elsúttogja a kis versikét, amely szívében utközben született:

"Csendes éj, szentséges éj,
Mindennek nyugta mély,
Nincs fent, csak a szent szülepár..."

De hallga! Mi az? — Mi hangzik fel a lakó szobából? — Figyelmét feszítve hallgat oda. Óh mily kedves, óh mily lágy hangok. Ki lehet venni jól a szöveget.

De hisz ez az ő saját éneke, amit pár órája szerzett. Mily szép így zongorakisérettel! Mély megindultság vesz rajta erőt, nem tűrtőzteti magát tovább, sietve lefut, átöleli barátját csoda szép szerzeményéért. Gruber azonban a köszönetet elhárítja: "Versed már magában kész muzsika. A dallam szinte magától jött amig az imént együtt olvastuk, szívemben már kész volt a melódia úgy, ahogy most hallod".

Újból és újból elénekelték a családban s még aznap este a karácsonyesti istentiszteleten. Érdekes,

hogy az öreg orgona épp akkor felmondta a szolgálatot, helyette gitárok húrjai szolgáltatták a kísérő zenét. De így csak még betlehemebbi lett az egész.

Igy keletkezett ez a kedves karácsonyi ének, amely az egész világon közkedveltségnek örvend. Szövegét Mohr József (1792-1848), dallamát Gruber Ferenc (1782-1868) írták. Sokáig azt gondolták, hogy Haydntől való. Mohr mindössze 26 éves volt, amikor írta. Aztán sokat szenvedett, csalódott és nélkülözött, de mindig napsugara s vigasztalója és segítője volt a szegényeknek és elszomorodottaknak. Meglátszott rajta, amit írt:

KRISZTUS MEGSZÜLETETT!

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Mária
105 Demott Lane, Somerset, N. J.
Női konf. elnöke: Bányai Andorné
Alelnök: Németh Lajosné
Pénztáros: Hajdu, Elizabeth
Jegyző: Szerencsy Mária

LÁTOGATÓBAN,

(Luk. 1: 39-43.)

Megy a hegyek közé, fel Erzsébethez
s a szíve alatt visz már Valakit.
Az anemonák mint piros vércseppek.
Színük a napsugárban úgy vakit.

Talán a titkot a virág is túdja,
s a zúgó erdő és a madarak.
Hisz mindenütt, amerre elvisz útja,
újjongó háladalra gyújtanak.

Erzsébet fut eléje, hogy köszöntse:
"Áldott vagy és áldott méhed gyümölcse!"
Hallgatja álmélkodva, meglepetten.

Aztán - két termőág - összeborulnak.
Ó boldog, boldog, aki hitt az Urnak!
És ők ilyen boldogok mindaketten.

T. E.

ERZSÉBET ÉS MÁRIA

Két egyszerü név, de a nevek mögött, két kiváló jellem, két istenfélő nő, engedelmes, átadott élete ragyog.

A szentírás megemlékezik két Erzsébetről, az egyik az ótestamentomi Erzsébet (Eliseba) Áron pap felesége. (II. Móz. 6:23.) a másik az újtentamestomi Erzsébet, Zakariáspap felesége. Mária már több fordul elő, az ótestamentomi Mária (Miriám) Mózes és Áron nővérétől kezdve, sok-sok hasonló nevet viselő nőről van figyelemre és követésre méltó feljegyzés a Bibliában. De egy Mária a legközelebb áll hozzánk, akiben Isten az ő tervét véghezvitte, akinek szolgálata, engedelmes volta által a mennyet a földel összekötötte.

Erzsébet és Mária, két Isten által kiválasztott nő az újtestamentomban. Angyal jelenti, hogy egy igen kivételes szolgálatra, anyaságra jelölte őket Isten; egyiket próféta édesanyjául, a másikat az Úr Jézus édesanyjául.

Erzsébet férjével, Zakariás pappal beszélt az angyal, templomi szolgálata alatt; mikor az írás szerint Zakariás megijedt... Az angyal nyugtatja; "Ne félj Zakariás! mert a te könyörgésed meghallgattatott..." Zakariás imádkozott egy gyermekért s mikor kérése a beteljesedés előtt áll, csodálkozik... Szinte lehetetlen számára, emberi elgondolás szerint, hogy amit kért Istentől, azt meg is kaphatja... Menynyire magunkra kell ismerni ennél a jelenetnél, hányszor állunk így mi is az Urral szemben?

Az angyal közli továbbá, "Nevezd az ő nevét Jánosnak!" (Luk. 1:13.) Az imádkozásra összegyűlt tömeg várja Zakariást... mikor közöttük átvonul, csodálkozik a nép, ő csak integetett nekik... a templomból már némán megy haza otthonába... Erzsébetnek már szóval nem tudja elmondani, amit az angyal mondott, de mikor a gyermek megszületett Erzsébet jelenti az összegyűlt rokonságnak kívánságát: "Jánosnak neveztessék!" A megcsalódott emberek nem helyeslik, végül az apa dönt, szólni nem tud... táblát adnak eléje, ráírja: "János az ő neve!" A két szülő, egybehangzóan Isten utasítása szerint jár el... Zakariás ajkai megnyilnak... most már magasztalásra, hálaadásra.

Máriával személyesen beszél az angyal — saját magát ismerve — kérdést tesz fel... s aztán megnyugszik az angyali válaszában, nem ellenkezik, s alázattal mondja: "Legyen nekem a Te beszéded szerint!"

Az angyal egyebet is közöl vele... A te rokonod Erzsébet, immár hat hónapja bírja az anyaság ajándékát — az ő vénségében —: "Mert az Istennél semmi sem lehetetlen". (Luk. 1:37.)

Istennél semmi sem lehetetlen! Óh mennyi igéret... bátorítás... bíztatás van ebben a néhány szóban, de még ennél sokkal több, *Istennek mindenekfelett való hatalma!*

Ha így is hiszed, akkor nincs már többé csüggedésre ok, ami emberileg lehetetlen, elképzelhetetlen, az Istennek hatalmában, irgalmas szívében, hozzánk lehajló szeretetében mind lehetséges a Benne bízók számára!

"Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe... Zakariásnak házába és üdvözlé Erzsébetet" (Luk. 1:39.) Mária örömteli szívvel siet... Erzsébet nagy örömmel fogadja Mária üdvözlését és betelék Erzsébet Szentlélekkel s e szavakkal fordul Mária felé "...honnan van ez énnekem, hogy az én Uramnak anyja jön énhozzám?" (Luk. 1:43.) ma így fejeznénk ki, milyen megtiszteltetés ez részemre? Boldog aki hitt... folytatja Erzsébet. Máriának csak ennyi a válasza: "Magasztalja az én lelkem az Urat!"

Mária "dicsénekében" nemcsak örömének ad kifejezést, hanem valóban magasztalja az Urat, tudatában annak, hogy "...Nagy dolgot cselekedék velem a Hatalmas!"

Két boldog anya találkozása, köszöntése, csupa dícséret, magasztalás Isten felé. Milyen felejthetetlen boldog percek azok, mikor rokonlelkek egymással közölhetjük, Istennek saját életünkben végzett csudadolgait, mikor ketten együtt hálát adhatunk s elmondhatjuk: Magasztalja az én lelkem az Urat!

Három hónapig tartó boldog vendéglátás után Mária hazatér otthonába.

Mária és Erzsébet egyek a boldogságban, de később a szomoruságban az anyai mártiromságban is egymáshoz hasonlók lesznek. Jánosnak fejét vétetj Herodes, Jézust keresztrefeszítik.

Mária hű marad, a könyörgésben, imádkozásban részt vesz az apostolokkal együtt, (Ap. csel. 1:14.) és továbbra is boldog — bár szívét átjárta az éles tőr — mert a reábízott feladatot, a kiváltságos szolgálatot elvégezte.

A világ által kínált boldogság olyan, mint a délibáb; láttatja magát messziről, de soha nem lehet elérni.

A LEGNAGYOBB AJÁNDÉK

Karácsony az az idő, amikor adunk és kapunk. A gyermek jóval karácsony előtt készüli és vár, sőt reménykedik — minden képzeletét betölti — az eljövendő ajándék. Az üzleti világban már a hálaadás-ün nepe előtt, nagy lendülettel hírdetik a karácsonyi ajándékozás lehetőségeit.

A nagy ajándékozás közepette — ez bár szomorú valóság — nagyon sokan megfeledkeznek, hogy ki a legnagyobb ajándék? Ennek az egész világnak, a teremtett emberiségnek Isten adta a legnagyobb ajándékoet, amikor "az ő egyszülött Fiát adta . . ." (János 3:16.) Szeretetből adta, ingyen, semmit sem várva viszonzásul, csupán a feltétel a "Valaki" az ajándék, azé aki elfogadja.

A mai rohanó élet közepette, a nagy ünneplések árnyékában, a legnagyobb "Ajándék" háttérbe szorul, feledésbe megy . . .

Vajjon a mi életünkben —akik krisztusiaknak, keresztyéneknek valjuk magunkat — mi és ki a legnagyobb ajándék? Vagy sodródunk a tömeg szokásaival? Vagy ki merünk állni és életünkkel, az azt kísérő cselekedeteinkkel első helyet tudunk-e adni karácsonykor is Annak, aki azért született meg, hogy igazi értelmet adjon életünknek. A legjobb kifejezést a szentírás ad erre:

"Az Istennek pedig legyen hála, az ő *kimondhatatlan* ajándékáért..." (II. Kor. 9:15.)

Ez a *karácsony igazi értelme és ajándéka* a *Jézus Krisztus.*

Terézia Faulkber

KARÁCSONY A CSALÁDBAN ÉS A GYŰLEKEZETBEN

A karácsony ünnep egy hangulatot keltő igazság. Ezt a néhány sort nem szántam ünneprontásra, hanem annak előkészítésére a karácsonyi igazság mellett. Nagyon jó lenne, ha soraim nem a fülig, hanem annál mélyebben, a szívig hatna.

A karácsonyi hangulat közepén Krisztus áll és az ünnep már olyan közel van, hogy talán a karácsonyi ajándékot is megvették, csak dúgdossák, hogy majd a meglepetéssel nagyobb hangulatot keltsenek. Meg vették már a fát is, vagy félre tették, Valakik lopják a karácsonyfát s így akarnak karácsonyi hangulatot kelteni. Ha lehet, ilyenkor együtt van a család és sokszor lehet hallani, hogy éneklik a "Csendes éj" c. éneket, de nagyon halkan. Erősebben talán csak ezt: "Szent Fiu, aludjál"... Sok helyen tivornyázás van és hallani lehet a szidalmazását annak a névnek, amelynek megbántását dörgő szavakkal tiltotta meg Isten a Sinai hegyen: "A te Uradnak, Istenednek nevét, hiába fel ne vedd!" Dehát ennek megszegése is a karácsonyi hangulat közé tartozik — gondolják sokan.

Testvéreim! A zöldlevelek között legyen gyümölcs is. Legyen ünneplésünkben ez a tudat: "Mert úgy szerette Isten e világot . . ." Jn. 3:16. A karácsonyfa emlékeztessen minket a keresztfára is, mert onnan jön a fény és az igazi ajándék. Minden ajándék átvételénél gondoljunk Istenre, aki a legnagyobb ajándékot adta, a testté lett Igét, mert csak így válik a mi életünk is ajándékká mások részére. Karácsonyi üdvözléseink hírdessék azt, hogy mi együvé tartozunk a Krisztusban, elválaszthatatlanul. Ennek a szeretetnek hatása alatt nyiljon meg a mi szívünk Szövetségünk felé. Gondoljunk Öregotthonunkra és Irodalmunkra. A gyermeknek ne meséket mondjunk, hanem Jézusról beszéljünk nekik úgy, hogy életükben Ő legyen a legnagyobb ajándék. Ha ezt megtanúlják, öregkorukban se feledkeznek meg róla.

Vannak karácsonyi problémák a vásárlásnál. Mit vegyünk barátainknak, vagy szüleinknek? Segítek, egy nagyon jó tanáccsal. Rendeld meg szeretteidnek az Evangéliumi Hírnököt. Ennél nagyobb ajándékot nem adhatsz. Egy éven át hozza a drága igét. Vagy ott van a Bibliamagyarázó. 52 tanítást hoz egy esztendőben. Vagy támogasd irodalmunkat úgy, hogy küldhessük azoknak, akik szeretik olvasni európában, vagy bárhová is elküldjük. Lapunk előfizetése csak 3 dollár egy évre, Bibliamagyarázónk 2 dollár. Jótállunk érte, hogy támogatásod nem lesz kidobott pénz, hanem örömet szerzel vele másoknak. Óh ha csak felét fordítanád irodalomra annak, amit ilyenkor kidobálsz limlomra, amit senki meg nem köszön, de hasznát se veszi. Annyi jót tennél vele, hogy Urunk tetszését is megnyerné és azt mondaná: "Jól vagyon jámbor és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe."

BOLDOG KARCSONYI ÜNNEPET KIVÁN, testvéred:

Szász János iro. pénztáros

NEVEZETES ÉVFORDULÓ

Kilencven évvel ezelőtt merítették be Kornya Mihályt Gyulán.

Gyulán, a Fehér-Körös vizében 1875 augusztus 26-án Meyer Henrik hosszas foglalkozás után alámerítette Kornya Mihályt és társait. Ez az alkalom a baptizmus nagyalföldi kapunyítása volt. Kornya Mihály az Alföld gyermeke, népe sorsának, küzdelmeinek ismerője volt. Megértő lélekkel és a Szentíráshoz teljes szívből ragaszkodó igyekezetével szinte fölbecsülhetetlen eredménnyel dolgozott. Bátran állithatjúk, hogy Kornya Mihályban népünk legnagyobb laikus igehírdetőjét (vagy amint tisztelettel felőle szólni szoktunk: **paraszt prófétáját**) kell felismerni.

A gyulai bemerítés tehát belmissziónk fontos történelmi határköve. A bemerítés után néhány nap mulva, Megkezdte Kornya Mihály életének nagy vándorútját a falvak és városok felé, hogy terjessze, hírdesse és tanítsa az embereknek a Bibliát. Eredményesség tekintetében sem előtte, sem utána nem akadt olyan, aki méltán lépett volna a nyomába ezen az úton.

Konya Mihály jeles tetteiről még ma is beszélnek gyűlekezeteinkben. Álljon elő néhány tanulságos epizód ezek közül:

*

Egy munkanélküli, szegény szabólegényből vándorló könyvárus lesz, afféle falujáró biblia-terjesztő, akitől egy alkalommal egy ugyancsak szegény parasztember Bibliát vásárol. A bibliaárust Novák Antalnak hívják, a másik embert meg Kornya Mihálynak. Ahol Novák megáll eladni könyveit, ott bizonyságot is tesz a Bibliáról Mivel épp az őszi ráérő időben járnak, Kornya nemcsak olvasgatja a Bibliát, hanem esténként elmegy meghallgatni Novák tanításait, sőt magával viszi barátját, Tóth Mihályt is. Később ő maga szintén elindul, és ahol megjelenik — hol egy faluban, hol egy városban —, lelkesen igyekszik meggyőzni az embereket a Biblia igazságairól.

*

Kornya hamarabb meglátja, hogy az egyházak papjai igen eltávolodtak a Biblia igazságaitól. Megdöbbenti, hogy az egyház még végrehajtóival is beszedeti a párbért, s ebben a nagyon nehezen élő szegényemberekkel sem tesz kivételt. Ő ezeket az eljárásokat nemcsak kifogásolja, hanem az egyházak kebeléből valósággal elprédikálja, kihívja az embereket.

Maga is kilép régi egyházából, és az igei bemerítés — baptizálás — nyomán közelebb kapcsolja magát azokhoz, akik a krisztusi eljárást fogadták el. Ide irányítja a magához hasonló szegényebb embereket is.

*

Saját baptizálására 1875 augusztus 26-án kerül sor. Meyer Henrik végzi a bemerítést, csütörtökön, hajnali 3 órakor. Békés-Gyulán, a Fehér-Körös vizében. Ez után a cselekedet után elindul a krisztusi élet prédikálására a környékbeli falvakba, és mindenhová elviszi az Igét szívében és szavában. Hivogatják is mindenfelé a krisztusi élet után vágyódó emberek, hogy elbeszélgessen velük a bibliázó, prédikáló, magukhoz hasonló, egyszerű paraszt ember.

*

Kornya prédikálásai felázítják a papokat. Minden egyház erélyesen gátolni igyekszik a képzetlen paraszt prédikátor munkáját. Felhívják a szolgabírák figyelmét, hogy zsandárokkal tiltassák meg Kornya Mihály szereplését. Minden faluban, városban, ahova Kornya Mihályt hivogatják, a papság a falu határára állíttatja a csendőrőket, akik aztán durva módon üldözik, verembe zárják, koplaltatják ezt az ártatlan hivő embert.

*

Egy alkalommal Konya Sarkadkeresztúrról éppen Sarkadra érkezett. A sarkadkeresztúri úton, melyet akkor Csillagvárosi utcának neveztek, már ott állott a két csendőr. Kornya messziről látta őket, hanem ő leleményes és bátor ember volt, aki a nehéz helyzetekben is mindig feltalálta magát. Most sem fordult vissza; ment bátran előre. Odaérve a csendőrökhöz, jó reggelt köszönt rájuk, majd megkérdezte tőlük:

— Maguk bizonyára a Konya ügyben vannak itt. Mondják, nem találkoztak még vele?

— Még eddig nem találkoztunk — volt a válasz.

— Csak azért kérdezem, mert ez a dolog engem is nagyon érdekel. Dehát nekem mégis csak mennem kell. Isten áldja meg a csendőr urakat, én csak megyek tovább.

*

Már ott, az Árgyelán János házánál javában tartott a baptista istentisztelet, amikor a zsandár urak odaértek. A házigazda elébük ment. Mikor elmondták, mi járatban vannak, megkérdezte tőlük:

— Hát aztán ki küldte ide magukat?

— Minket a nagytiszteletű lelkész ura — felelték.

Erre így felelt a házigazda, Árgyelan János:

— Mondják meg a lelkész úrnak, hogy én Görög katólikus vagyok és én azzal imádkozom akivel akarok. És énnekem Kornya Mihály vendégem, és így itten nincsen semmi keresni valójuk a zsandár uraknak.

*

Másik hires eset a Medvéné, Orvos Juliánna esete. Papjával együtt ő is felháborodott Kornya különös missziómunkáján. Egy alkalommal ő is elment az imaházhoz, gyülölködve, petróleumos üveget szorongatva. Vitte magával a kanócokat is, hogy amig a prédikálás hangzik, ő meggyujtja a nádfedeles házat, amelyben Kornya hallgatására gyültek össze. Miközben a gyujtó szerszámokat beillesztette a kis nádas ház eresze alá, kihallatszott a szobából Kornya Mihály erőteljes, buzgó beszéde. Medvéné azt gondolta, hogy valami "nagy pap" prédikál a kis házban. Igen kiváncsi lett, vajjon kinek van ilyen szépen zengő hangja. Addig-addig, hogy elfelejtette meggyujtani az előkészített kanócot. Egyre nagyobb figyelemmel hallgatta az érdekes beszédet, majd maga is bement és ott maradt végleg. Még az év augusztusában bemeritkezett Vámoslázon, és buzgó, jótékonykodó hivő asszony lett.

*

Ilyen és ehhez hasonló változások jöttek létre ennek az Istentől megáldott életü nagyszalontai parasztembernek, az áldott lelkü Kornya Mihálynak a bizonyságtétele nyomán. Emléke felejthetetlenül közöttünk marad, a legnagyobb tisztelettel gondolunk életére.

Kirner A. Bertalan

A fenti cikk a **"Békehírnök" 1965.** augusztus 15-i számában jelent meg. Azért közöljük az Ev. H.-ben is, hogy felhívjuk lapunk olvasóinak figyelmét arra, hogy a **"KORNYA MIHÁLY KRÓNIKÁJA"** c. könyv, a Nagy Paraszt Apostol életrajza s munkája, melyet Kirner tv. oly sok utánnajárással és nagy munkával összeállított, most amerikai kiadásban megjelent. Szeretnénk, ha minden magyar hivő tv. otthonában ez ott lenne. Sőt igen ajánljuk, hogy missziói célból rendeljenek minél többen és küldjék el ismerőseiknek nemcsak itt Amerikában, hanem a világ minden részében élő magyar honfitársunknak. Jó missziói szolgálatot teszünk vele, mert a fentiekhez hasonló esetek százai olvashatók benne. **A könyv ára csak $1.50** Megrendelhető az Amerikai kiadónál. Cime: **Rev. George B. Balla, 326 East 78th St., New York, N. Y. 10021.**

EGYETEMES IMAHÉT

1966, jan. 3-8

Hétfő jan. 3. Imatárgy: Megalázkodással hálát adni Istennek az elvett testi és lelki javakért...Bibliaszöveg: Zsol. 138

Kedden jan. 4. Imatárgy: Egyetemes Egyház. Krisztus a keresztyénség egységéért imádkozott. Egymástól elválasztó dogmákat az emberek állítottak fel. Amennyire lehet, törekedjünk az egységre s imádkozzunk ezért. Bibliaszöveg: Jn. 17:1-11.

Szerda jan. 5. Imatárgy: A szenvedő nemzetek. Sokan élnek nagy nélkülözésben úgy szellemi, mint anyagi vonalon. Imádkozzunk értük és tegyük is értük amit tehetünk. Bibliai szöveg: Mt. 25:31-46.

Csütörtök jan. 6. Imatárgy: Otthon és GYERMEK NEVELÉS. A szó nagyon kedves Otthon. De erre vigyázni is kell nagyon. Az én házam az én váram — mondta Kálvin János. A gyermek neveléshez pedig, egyenesen művészet kell s a felelősség átmérhetetlen nagy. Istentől kell kérni a hozzá szükséges bölcsességet. Naponta kérdezni Manoával: "Miben áll a gyermek nevelésének módja?" Bibliaszöveg: Mk. 10:13-16.

Péntek jan. 7. Imatárgy: Külmisszió, Felettébb nagy szükség van misszió munkásokra. A világot békés állapotba helyezni, csak az evangélium által lehet. Nagy igazságot mondtak Pál és Sillás ellen abban a hazugságban, hogy tudományukkal felforgatják a világot. Az emberi okoskodás fejre állította a világot s most hiába akarnák vissza helyezni, nem képesek rá. De Krisztus az evangélium által igen. Szócsövekre van neki szüksége és ezért imádkozzunk. A misszió föld olyan, mint a halál. Soha nem mondja, hogy elég. Bibliaszöveg: Csel. 1:6-8.

Szombat jan. 8. Bel és zsidó misszió. A Külmissziót a Belmisszió tartja fenn. A zsidók misszionálása benne van mind a két mozgalomban. Megtérésükre vár az Úr. Meg kell mondani nekik és megértetni velük, hogy ne a pápához menjenek feloldozást keresni. A felelősség alól nem ő, hanem Isten mentheti fel őket a Krisztus közbenjárása által, akit megfeszítettek. Bibliaszöveg: Csel. 2:29-39.

Testvéreim, nem írtunk össze sok bibliai verset. Nem írtuk körül a mondani valókat azért, hogy hozza mindenki a maga gondolatát ezekkel az irányt adó gondolatokkal kapcsolatban röviden, de tömören s aztán fektessék a súlyt az imádkozásra. Az imaórát vezető testvér ne tartson prédikációt. Az imádkozó testvér ne imádkozza el a másik testvér idejét s ha ezekhez alkalmazkodva töltjük a imahetet, áldást nyerünk az Úrtól. Ha valahol nem lehet imahetet tartani, a család vegye ezeket az imatárgyakat magának a fenti dátumok alatt.

M. A.